

17/01/2012

Desmemòria Històrica

Jordi Molina
Periodista

L'any 2008, el programa *59 Segons* de TVE, aleshores conduït per la incisiva periodista Ana Pastor, va reunir Manuel Fraga Iribarne i Santiago Carrillo en el mateix plató.

El cara a cara entre el ministre de Franco i el líder comunista va eclipsar els altres dos convidats, Iñaki Anasagasti i Rodríguez Ibarra, i va deixar declaracions que retraten perfectament les dues Espanyes i les mentalitats antagòniques que representen. Amb motiu de la mort de Fraga, el canal 24h de la televisió pública espanyola ha tornat a emetre aquell revelador programa. Recomanable per a tota la família.

Fraga era fins ara l'enllaç més clar entre el PP i el franquisme. El passat irremediament tacat de sang de la seva figura ubiquen Fraga a l'extrem més fosc del seu partit, que ell mateix va fundar. Les penes de mort signades sota la seva passivitat i posterior justificació, les brutals repressions dels manifestants (cas Gasteiz) o els seus habituals tics autoritaris fan que costi d'acceptar que aquest personatge n'hagi marxat impune, sense trepitjar un tribunal. Si gratem una mica l'hemeroteca, hi ha massa declaracions que fan venir mal de panxa: "A certa gent, jo no l'afusellava. L'haurien de penjar pels collons".

Aquest és, també, Manuel Fraga. Un home contundent en les formes i irreductible en els seus pensaments. Que mai va renegar d'haver format part del Règim. El mateix personatge que, quan li preguntaven pel passat, per la memòria històrica o per la dignitat i justícia de les víctimes del franquisme o bé feia fora el periodista, o bé deia que calia mirar el futur i oblidar el passat.

És precisament el camí de l'oblit el que sempre ha pregonat la dreta espanyola. Emparats en una transició coixa i en un pacte constitucional incomplet, i que avui resulta profundament indecent que no s'hagi revisat, el Partit Popular sempre ha apostat per acusar de remoure ferides a tot aquell que volia, precisament, curar-les. Espanya tindria una dreta molt més moderna, europea i civilitzada si, més enllà d'haver escenificat un trencament real amb el franquisme –la qual cosa no ha passat– hagués liderat, o com a mínim respectat, un procés de reparació dels mals d'una dictadura militar que semblen haver oblidat.

No em pot sorprendre, ni tan sols molestar, que un home com Fraga, amb unes vivències i unes conviccions enquistades en tots i cada un dels cromosomes del seu ADN, mai fes una rectificació expressa de la seva vinculació amb el Règim. El que em sembla indignant i revelador és que no ho hagi fet encara el partit que avui governa Espanya i que aquests dies haguem de sentir lloances a un membre d'aquell Estat imposat. Precisament el PP, que s'ha penjat totes les medalles del món en la persecució del terrorisme d'ETA, hauria de condemnar els 40 anys de terrorisme d'Estat del qual són i seran còmplices fins que no diguin el contrari.

Fraga, per més que ens el venguin com al salvador de la pàtria, pot ser exemple de moltes coses, però no de democràcia. I molt menys de llibertat. Si ens volen donar exemples de llibertat, hi ha on elegir: Miguel Nuñez, Garcia Lorca, Lluís Companys, Salvador Puig Antich... La llista és llarga. La democràcia i la llibertat, avui patrimoni de tots, les hem de dedicar a ells i als milers de persones anònimes que van viure la cruesa de la dictadura. Herois

silenciosos que avui ja no hi són i que les seves vídues, fills i nets recorden.
Falten herois a les institucions i sobra molta pólvora a les parets de la ciutat.

[0 Comentaris](#) [Comentaris](#)

Imprimir

Enviar